

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIV. Exponit ulteriùs curam, qua[m] habuit de Catholicis Anglis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Ecclesiae Romanæ filiis, largiretur patientiam & fortitudinem, cum alijs suis multis Divinis donis, ad tolerandas tantas afflictiones. Cùm autem Divina Majestas mihi revocaret in memoriam cœlestia dona, quæ illis, accepta ex Divina ejusdem mensa, alijs distribueram, vidime duci in spiritu ad cœlum, ubi me deprehendi præcinctam candidissimum, & admodum capaci linteo, in manu vero habui scopolam, quasi pro verrendis ijs cœlestibus mensis, & colligendis spiritualibus illatum micis, quas impertirer illis afflictis Catholicis. Ingressa sum magno animo ea cœlestia cœnacula, venitque mihi obviâ quidam Angelus ex majoribus, magna authoritatis, ut illum existimem fuisse præfectum illorum concilium, qui mihi valde severè dixit: Quò vadis Anima? expecta, quid vis? Domine Angele, ajebam, vado ad colligendas micas mei Domini, pro meis filiis, Catholicis Angliae. Jam te alia, respondit ipse, prævenit, bene potes reverti. Hoc responsum me reddidit nonnihil attonitam, ita tamen, ut plurimum gaudem, reperiri, quæ istud munus exequetur. Idem S. Angelus se deinde exhibuit affabiliorem, & non solum mihi non prohibuit transitum, sed etiam ostendit, quæ mihi esset eundum. Postquam igitur intravi in quoddam cœnaculum, vidi in eo disposita scamna, & velut subsellia, cùmq; inter illa obambularem, prodivit alius Angelus, qui mihi dixit: Quid est hoc? èstne ista scopula tui affectus, quo prosequeris tuos filios? progredere jam ulterius. Perveni tandem ad caput mensarum, ubi Dominus accumbebat; prostravi me ad sanctos ipsius pedes, & nescio quo affectu impellente, cœpi canere. S. Angelis

ibí præsentes me intuebantur, & interrogabant se mutuò: Quæ est ista? quid querit? Divina Majestas ipsis dixit: Relinque illam, quia canendo laudat suum Deum, & venit quæsitura alimentum pro ijs, quos ipsi commendavi. Jussit mihi deinde dari, quod optabam: atque tum Angeli impoſuerunt in prædictum linteum quendam cibum, qui, prout mihi à Divina Majestate repræsentabatur, habebat speciem pretiosissimum margaritarum, & repleverunt illud adeo, ut mihi non videretur plus posse capere. Surrexi, & pte ardore mei affectus sine mora descendì ad meos Anglos Catholicos; intravi eorum domos (quas mihi jam videor nōesse) distribui ipsis quām liberalissimè, quod accepseram. Videbam illos contentissimos, & animatos, multumque confortatos ad patientium amore magni Dei nostri. Reverfa sum postea ad cœlum, ubi erat Dominus; prostravi me ad sacratissimos ipsius pedes, cuius Majestas me univit cum suo Divino Esse tam arcto nexus, & tam sublimi modo, ut notitiae, quas mihi tum communicavit de magnitudine ac majestate suæ Essentiae, de perfectione suorum attributorum, fuerint tales, tamq; eminentes, ut, quod hac vice cognovi (id autem accedit feriâ tertia, vigesimâ Junij, anno sexcentesimo vigesimo sexto) amplius, longeque clarius fuerit, quām quidquid in mea vita eousq; intellexeram, cùm tamen mihi Deus similes gratias toties præstiterit. Finita hac Divinâ communicatione, comitantibus me his meis Dominis Angelis, descendì per latam, & pulcherrimam scalam, donec pervenirem ad meum angulum. Laudetur Divina Majestas in æternum. Amen, amen.

CAPUT XIV.

Exponit ulterius curam, quam habuit de Catholicis Anglis.

Post elapsum paulò minus temporis, quām unius & dimidij mensis, spatiū, dum essem intenta orationi, abrepta à meis affecti-

bus, cœpi voce, quam mihi mea concedit debilitas, canere illum versum Davidis: Domine, nè in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me. Contemplabantur mei mei Domini Angelii, achi me libenter

L 12 audi-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

audirent, & Sanctus meus Angelus Custos mihi tum dixit: Optimè te gessisti, scias hunc tuum cantum fuisse gratissimum Deo. Adivi deinde Dominum, ut illi gratias agerem pro hoc beneficio, quod ipsis tam exigua, & peracta à tam vili creatura placeret. Suscepit me Divina Majestas per amanter, dixitque mihi: Accipe, volo enim tibi aliquid dare propter bonū opus, quod fecisti. Si namq; Domini terreni conservaverunt donare vestem, aut quidpiam simile famulo, propter gratiosum, genio ipsorum accommodatum dictum, par est ut ego tibi aliquid donem, eò quod fuerim recreatus tuo cantu: atque exempto velut ex sinu præstantissimo cimelio, quod referebat speciem aurei laterculi, dedit mihi illud, ac dixit: Distribue id tuis filiis. Accepi pretiosum donum, atque sicut mendici, dum ipsis larga datur eleemosyna, se non capiunt præ gaudio, eamq; exosculantes multa proloquuntur plena affectu, agendo gratias pro accepto beneficio, & exprimendo gaudium, quo affluunt, ita ego delectabar eo pretioso munere, & tanquam mihi erupta dicebam talia in doni, longeque amplius in donatoris commendationem, ut illa existimem magis posse sentiri, quam describi: neq; enim ea sciens comprehendere, qui non est expertus, quid anima soleat in hujusmodi jubilis dicere, ebria quoddammodo gaudio. Profecta sum statim ad illum thesaurum distribuendum Catholicis Angliae, mihi à Deo commendatis, quod me toties confero, ut putem à me jam optimè noscere ipsorum domos. Distribuebam eum quam liberalissime, atque licet illis multum elargirer, aurum tamen quod ferebam, nihil mihi videbatur imminui. Communicabatur ipsis firmitas fidei, fortitudo ad patientium ejus causā, & desiderium bonorum cœlestium.

Quadam die Dominicā, ultimā Februarij, anno sexcentesimo vigesimo septimo, dum intensissimos elicere & ardentissimos affectus amoris divini, postquam mihi alia magnis plena mysterijs cum Deo evenissent, Divina Majestas excitavit in meo corde vehemens desiderium, peten-

dæ ab ea eleemosynæ, pro meis pauperibus filijs: sic enim soleo appellare Fideles in Mauritania captivos, & Catholicos in Anglia, qui licet non sint captivi, ingentes tamen ab eo malo Rege hæretico patiuntur vexationes, sustinendo incredibilem persecutionem & afflictionem: atque per Divinam magni Dei nostri bonitatem & misericordiam frequenter in his duabus regionibus, unā cum meis Dominis Angelis, inviso modò illos captivos, modò hos Anglos Catholicos, consolando in Domino homines tam afflitos, & animando ipsis quantum possimus. Cum hoc igitur desiderio invocabam Deum, ac dicebam illi: Ah Domine Deus Majestatis (quem titulum saepe repetebam) en adest tua creatura, illa miserabilis, indigna, que coram Divino tuo conspectu compareat. Sum, Domine, illa mendica importuna; da mihi eleemosynam, per temetipsum te obsecro, & per tuam Sanctissimam Matrem, pro meis pauperibus & afflitis filiis Catholicis Angliae, & pro ijs, qui sunt in Mauritania captivi, atq; affliguntur. Domine Majestatis, da mihi eleemosynam, cùm sis potens, dives, & misericors, pro his meis pauperibus, ac dilectis filiis.

Dum Dominus audiret clamores affectus, quem ipse in me excitabat, respondit mihi modo quamvis svaviter gravi, atamen benignissimo, dicens: Quid habes Anima mea? quid habes? quid petis tanto affectu: Omnia tibi quam promptissime dabuntur, quiesce in me, & nunc cum mea benedictione confunde hos mysticos gradus, quos hic vides; veniad meam cœlestem aulam, ac sacrum palatium: ubi namque eò intraveris, videbis opiparam & mysticam mensam, cui affuet Beata Trinitas, & cibat deliciissimum suos filios, sustentando illos alimento suæ gloriae. Ingredieris, Anima, illuc, ubi instruuntur istud convivium, & petes tuam eleemosynam ab eo magno Rege, & fortunatis ejusdem convivis. Mea anima fuit tæpita stupore & solario, cùm audiret haec Divina verba, & sum passa profundam ostensionem. Quando ex ea ad me redi, conspexi scalam, quæ habebat admirabilissimos

mos gradus, & pertingebat à terra ad cœlum: tum subito permota à Deo, non pétitâ facultate, quam aliás petere soleo à meis Dominis Angelis, cœpi ipsam condescere cum ingenti fervore ac festinatione. Vix perveni ad portam illius superni palatij, quando mihi occurrit quidam Angelus ex prorsus supremis, qui mihi gravissimè dixit: Quò venis Anima? quid vis? quis te adduxit huc, & quā licentia audes ingredi sacrum palatium, ubi moratur Sacra Majestas magni Dei & Domini nostri? Puduit me vehementissimè, & valde erubui, præ reverentia ob præsentiam Angeli, & gravitatem ipsius verborum. Siquidem autem me Deus in hujusmodi eventibus solet probare, objicendo mihi talia obstacula, ut me humiliem atque cognoscam, dixi illi quām verecundissimè: Domine Angele, ego sum pauper anima, & creatura inci Dei, venique huc ex Diuino ipsius mandato ad petendam eleemosynam: habeo multos pauperes filios, petunt à me panem cœlestem, quo careo, ut illum ipsi tribuam. Permitte me ingredi Sancte Angele, per amorem Domini, cui servis. Misertus est mei iste beatus spiritus, & fecit, ut transirem absque ullo impedimento.

Ingressa sum illud mysticum cœnaculum, ubi magnus Deus noster, cum suis Sanctis convivis assidebat divinæ mensæ, & reperi omnia, quæ mihi Dominus prius dixerat. Prostravi me multoties coram Deo, & inclinavi me profundissimè coram ipsius Sanctis, eum prorsus in modum, quo se mendicus gerere solet coram divitibus, ut illos suâ submissione flectat ad misericordiam. Cœpi postea petere meam eleemosynam, atque adivi cum magno affectu & aviditate singillatim illos beatos convivas, qui omnes mihi, singularem exhibendo charitatem, aliquid donabant. Magnum erat meum solatium & gaudium, quod mihi darent tam multum pro meis filijs: nam pro me etiâ vice nihil ab his Sanctis petebam. Cum itaque jam plenum haberem sinum, & quandam velut manticam, quam gestabam, ostendens me velle discedere, inclinavi me profundè co-

ram Deo, & ejus Sanctis, atque festinando ob ingens desiderium, quo ferebar ad distribuenda, quæ acceperam, protensa sum ad scalam, per quam ascenderam. Tum mihi Dominus cum benignissima charitate dixit: Revertere Anima, veni huc, nonne vides, quod non auferas præcipuum eleemosynam, quæ est Regis & Domini hujus convivij? Veni, & accipies illam è manu nostra. Adverti meam incuriam, & confusa ac humiliata accessi ad Divinam Majestatem, atque accepi à singularis tribus Divinis Personis largam eleemosynam. Notabile est, quod mihi quidam Sancti Angeli dixerint, dum colligentem eleemosynam à Sanctis: Quid tu hic agis? quis te huc adduxit? & benignissimus Dominus ipsi, ac si me defendiceret, responderit: Relinquette illam, etiam si enim hic non vivat, est tamen domestica. Hæc mysteria ita peraguntur, ut magnus ille Deus se accommodet mori humano. Voluit verò, quantum ego sum afflicta, dicere, me esse domesticam eo modo, quo, exempli gratiæ, aliqua lotrix frequentat domum viri nobilis, ut ibi det operam lotioni, & sapientiæ inserviat, quamille habet qualis loco domesticæ suæ famulæ, tametsi folet alibi pernoctare.

Tandem exivi dives, & plena millenis bonis, canendo hymnum: *Te Deum laudamus &c.* Habui obvium, quando sum ingressa ex eo mystico cœnaculo, meum S. Angelum Custodem, & reliquos meos Dominos, cum quibus descendens per eas scalas deprehendi me ad ejusdem finem ecclie in Anglia, apud portam cuiusdam domus oclausæ, ubi multi Catholicani & afflitti convenerunt consultaturi de modo effugiendæ duræ vexationis illius mali Regis, & dicebant: Deseramus nostras domos, & nostras facultates, ac proficisci mur, prout poterimus, ad regiones Catholicas. Verum graves illis continuò occurrerunt difficultates, ob uxores, proles, & alia. Dum ita angerentur, duo Angeli ex ijs, qui me comitabantur, pulsaverunt fortes: qui erant intus responderunt, tristem quandam demonstrando perturbationem, ignorantes quis pulsaret. Sed Angeli lo-

quentes cum magna charitate & affabilitate obtinuerunt, ut ipsis aperiretur porta. Intravimus omnes, qui adveniebamus, & illa domus, quæ erat quodammodo obscura ac tenebricosa, fuit drepente quasi perfusa splendore, & multum illuminata, atque ijs Catholici fuerunt repleti ingenti spirituali gaudio, solatio, magnanimitate, & fortitudine, ut se ipsis, opinione suâ, non agnoscerent: jam volebant pati amore sui Domini IESU Christi, & crucifigi ab illo impio Rege, ac sacrilego hæretico. Iste fuit effectus eleemosynæ, quam ipsis per me miserant illi cœlestes convivæ. Magnus autem affectus, quo prosequebat hos meos dilectos filios, & afflictos Catholicos, me non sinebat quiescere, ut ijs tantummodo darem, quod petiveram, mihiq; pro ipsis fuerat datum, verum etiam optabam illis dare, quod mihi magnus ille Triunus Deus pro me dederat, eratque novum donum amoris Dei, & applicatio novo modo facta pretiosissimi sanguinis IESU Christi Domini nostri, atque puritas animæ; dum verò illis vellem communî-

care quantum possem, impedivit me Sanctus meus Angelus Custos, dicendo: Istud tibi nunc solum pro te datum est, & non ut à te alijs communicetur. Exivimus hinc, relicts ijs Catholicis valde animos, non sinè magno animarum suarum emulo.

Inde nos contulimus ad ergastula, & subterraneos carceres Africæ, ubi capti illi Christiani patiebantur incredibilis afflictiones, ab eo barbaro & crudeli populo. His quoque meis filiis est distributa bona pars illius spiritualis eleemosynæ, nà ut fuerint illuminati, recreati, & corroborati ipsorum animi, qui erant vehementer fracti & prostrati, propter profundam afflictionem, ortam ex afflictionibus. Beneger Dei misericordiam sunt refocillati. Isthinc me hi mei Domini Angeli duxerunt ad meum cubiculum. Magnum fuit lumen, quod mihi Deus durante hoc mysterio communicavit de Divina sua Essentia, & attributis. Ipse sit in æternum benedictus. Amen.

CAPUT XV. Concludit, recensendo alios hujusmodi eventus.

Ad dens hujus Virginis charitas non restrinquebatur tantum ad Anglos Catholicos, verum extendebatur ad ipsos etiam ejusdem nationis hæreticos, siquidem exceptabat, instanterque petiebat illorum reductionem ad fidem Catholicam, qui se ad tantum bonum erant dispositi, & abolitionem eorum, quos Deus cognoscet morituros, propter sua peccata, in perfidia. Iste est spiritus, quo Ecclesia Romana, que sola est vera Christi Ecclesia, in Officio feria sextæ Majoris hebdomade, orat pro conversione hereticorum, & in Collecta quotidianorum Sacrificiorum petit eorundem destructionem. Benignissima est, & prædicta visceribus Dei, haec magna Mater Fidelium, Sponsa Christi: neque absolute optat videre perditos hæreticos, sed supposito quod-

viecturi sint solummodo in scandalum fidis, carnifices Catholicorum, accumulantes magno peccata, & promerentes maiorem infernum, quod tardius sunt in sua perfidia obituri. He non est detestari ipsos hæreticos, sed illorum habet resim. Eundem sanctissimum ac diligenter zelum induebat Venerabilis Maria, quemadmodum jam aliquantum patuit, quando egi de rebus Hispanie, patetque clara ex eo, quod nunc à me scribetur, & ab infinitis verbis resertur.

Quidam Pater è Societate mihi recessit martyrium nonnullorum Patrum sui Ordinis, & ex Ordinibus S. Dominici, & que S. Francisci, aliquotumque Fidelium qui combusti vivi in Japonia fidei causa cœverunt, anno sexcentesimo vigesimo secundo, quod modò innotuit, decimâ quartâ Julij, anno sexcentesimo vigesimo quarto. Vt.